

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 489/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 725/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. M.	fakt odbywania orzeczonych kar przez skazanego	wydruk z systemu NOE - SAD	196-236, 257-275
2.1.1.2.	R. M.	fakt uprzedniej karalności skazanego	wyroki Sądu Rejonowego w Opatowie w sprawie II K 128/21 i II K 199/21 wraz z zarządzeniem wykonania wyroku	247-252
2.1.1.3.	R. M.	fakt uprzedniej karalności skazanego	karta karna	287-290
2.1.1.4.	R. M.	zachowanie skazanego podczas pobytu w zakładzie karnym	opinia o skazanym	292-293

2.1.1.5.	R. M.	fakt wykonywania kar wobec skazanego	dokumentacja związana z wykonywaniem kar wobec skazanego	318-347
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	wydruk z systemu NOE - SAD	wiarygodny, urzędowy dokument potwierdzający pobyt skazanego w izolacji penitencjarnej, okresy odbytych przez niego kar oraz kary, które mają być wobec niego wykonywane w przyszłości		
2.1.1.2	wyroki Sądu Rejonowego w Opatowie w sprawie II K 128/21 i II K 199/21	wiarygodne, urzędowe dokumenty uprzednią karalność skazanego		

	wraz z zarządzeniem wykonania wyroku	wskazanymi wyrokami	
2.1.1.3	karta karna	wiarygodny, urzędowy dokument potwierdzający uprzednią, wielokrotną karalność skazanego	
2.1.1.4	opinia o skazanym	wiarygodny, urzędowy dokument potwierdzający pobyt skazanego w izolacji penitencjarnej i jego zachowanie w tym czasie	
2.1.1.5	dokumentacja związana z wykonywaniem kar wobec skazanego	wiarygodne, urzędowe dokumenty uprzednią karalność skazanego	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności wynikającej z:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymierzenia skazanemu kary łącznej na zasadzie asperacji, nie zaś całkowitej absorpcji, podczas gdy bliskość przedmiotowa, jak również czasowa między zbiegającymi się przestępstwami jak również okoliczności zaistniałe po wydaniu poszczególnych wyroków a dotyczące zachowania skazanego tj. pozytywna ocena jego zachowania i stylu życia wyrażona w wywiadzie środowiskowym przemawiają za zastosowaniem zasady absorpcji przy wydaniu wyroku łącznego, - niedostatecznego uwzględnienia bliskiej więzi podmiotowej i przedmiotowej popełnionych czynów oraz zaistnienia 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>przesłanki prognostycznej pozwalającej na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania skazanego,</p> <ul style="list-style-type: none"> - niedostatecznego rozważenia celów zapobiegawczych, wychowawczych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również pominięcie obecnych warunków osobistych skazanego przy ustaleniu wymiaru kary łącznej, - niedostatecznym uwzględnieniu aspektu prewencji indywidualnej oraz pozytywnej prognozy penitencjarnej skazanego. 			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w</p>				

instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze „kwestyjnym”, np. o 1 - 2 miesiące, przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1972 r., V KRN 230/72, opubl. LEX Nr 21497; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1995 r., opubl. KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKa 154/00, opubl. KZS 2000/10/37).

Zważyć też trzeba, że decydujące znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, także mogą mieć tu znaczenie, jednakże, co najwyżej, pomocnicze. Bowiem kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania

sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie wskazał Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Nie jest nią, ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które

wymierzono kary
podlegające
łączeniu. Wymiar
kary łącznej
orzeczonej w oparciu
o zasadę absorpcji,
to przypadek
wymagający
wyjątkowo
korzystnych i
łagodzących
okoliczności po
stronie sprawcy.
Przy wymierzaniu
kary łącznej
pozbawienia
wolności, gdzie
łączeniu podlegały
- na etapie
postępowania przed
sądem pierwszej
instancji - kary
orzeczone i
podlegające
wykonaniu w istocie
w wymiarze 4
lat pozbawienia
wolności (kara
łączna ze sprawy II
K 89/17 obejmująca
kary pozbawienia
wolności i kary
ograniczenia
wolności, przy czym
najsurowsza z kar
wymierzonych to
kara 2 lat
pozbawienia
wolności), w
wymiarze 8 miesięcy
pozbawienia
wolności (ze sprawy
II K 266/18),
w wymiarze 1
roku pozbawienia
wolności (ze sprawy
II K 1110/18),
zastosowanie zaś
zasady pełnej
absorpcji, nie jest

też żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Podobnie rzecz ma się w odniesieniu do kary łącznej grzywny, gdzie łączeniu podlegały kary orzeczone i podlegające wykonaniu, a mianowicie kara łączna grzywny w ilości 300 stawek dziennych każda po 10 złotych ze sprawy II K 89/17 oraz kara 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych ze sprawy II K 46/19. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej, nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2016 r. IV KK 70/16, Legalis Nr 1444864). Tym samym, w ślad za Sądem pierwszej instancji wskazać należy, iż skazany jest osobą wielokrotnie karaną. Przy czym, przestępstwa za

które wymierzono kary podlegające łączeniu to czyny przeciwko mieniu, a w związku z tym, sposób ich popełnienia był podobny, niemniej jednak popełnione na przestrzeni około ośmiu lat. Prawdłowo zatem uznał Sąd I instancji, iż nie istnieje ścisły związek między tymi przestępstwami.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychyła się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i brak ścisłego związku przedmiotowo – podmiotowego oraz czasowo – przestrzennego w przypadku wyroków podlegających łączeniu, wykluczał zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji. Należy podnieść, że orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej bądź częściowej

absorpcji nie tylko
byłoby
nieuzasadnione w
świecie
przytoczonych
okoliczności, ale też
przyczyniłoby się
do wyrobienia w
skazanym mylnego
przekonania, że
wielość przestępstw
popłaca.

W aspekcie
powyższego,
zważywszy na
okoliczności
przedmiotowej
sprawy konieczne
jedynie okazało się
dokonanie
modyfikacji
orzeczonej wobec
skazanego kary
łącznej grzywny.
Mając na względzie
ogólne dyrektywy
wymiaru kary oraz
jej funkcję
prewencyjną oraz
wychowawczą, Sąd
Okręgowy obniżył ją
do poziomu 350
stawek dziennych
grzywny ustalając
wysokość stawki
dziennej w kwocie 10
złotych. Orzeczona
we wskazanym
wymiarze kara
łączna grzywny
stanowiąc będzie dla
skazanego wymierną
i odczuwalną
dolegliwość,
uświadomi mu także
 wagę naruszonego
dobra chronionego
prawem i naganność
jego zachowania, jak

<p>również konieczność bezwzględne podporządkowania się ustanowionym zasadom porządku prawnego, tym samym spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze wobec skazanego, a także będzie wystarczająca, aby zrealizować cele ogólnoprewencyjne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego R. M. kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji tj. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednostkowej stawki dziennej na poziomie 10 złotych, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie w przypadku uznania, że zachodzi którakolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub istnieje konieczność przeprowadzenie przewodu w całości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>od nowa, o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych szczegółowo powyżej, a także w punkcie 4.1. oraz 5.2.1. w odniesieniu do orzeczonej przez Sąd I instancji kary łącznej pozbawienia wolności, natomiast częściowo zasadny w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny, która została obniżona do poziomu 350 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy uwzględnił fakt, że po wydaniu wyroku łącznego Sądu Rejonowego w</p>		

Radomsku w dniu 12 kwietnia 2021 roku w sprawie II K 725/20 w stosunku do skazanego R. M. zapadł prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Opatowie z dnia 31.05.2021 r. w sprawie II K 128/21, w którym orzeczono wobec niego za ciąg przestępstw popełnionych w okresie od 05.03.2021 r. do 16.03.2021 r. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie **prawomocnym (z dniem 08.09.2021 r.) wyrokiem łącznym z dnia 31.08.2021 r., wydanym w sprawie II K 199/21 Sąd Rejonowy w Opatowie** orzekł karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności obejmującą skazania m. in w/w karą w sprawie II K 128/21, ale też obejmującą skazania karami w sprawach II K 266/18 Sądu Rejonowego w Brzesku, II K 89/17 Sądu Rejonowego w Myszkowie, II K 1110/18 Sądu Rejonowego dla

	Krakowa – Nowej Huty w Krakowie.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>W związku z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 23 czerwca 2020 r., który stanowił podstawę rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji) w sprawach dotyczących wydania wyroku łącznego sąd odwoławczy jest zobowiązany do badania z urzędu, czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, lub powstania stanu braku możliwości wykonania kary (np. wobec upływu terminu z art. 75 § 4 k.k.), a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10.10.2017 r., II KK 184/17; z dnia 27.06.2019 r., V KK 235/18,</p>	

z dnia 23.01.2019 r., V KK 516/18, z dnia 21.05.2020 r., II KK 89/20, Legalis; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2018 r., I KZP 3/18, Legalis).

Za w pełni dopuszczalne należy uznać wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia zmieniającego zaskarżony wyrok łączny, w sytuacji ujawnienia się nowych kar podlegających łączeniu, czy też stwierdzenia, że sąd pierwszej instancji pomiął określone kary podlegające łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.03.2021 r., II KS 1/21, Legalis).

Zważywszy na powyższe sąd odwoławczy miał na względzie zaistniałą na kanwie tej sprawy szczególną sytuację opisaną powyżej, która nakazywała uwzględnienie nie tylko jednostkowego rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie II K 128/21 Sądu Rejonowego w Opatowie (w którym w istocie została orzeczona prawomocnie wyłącznie kara 6 pozbawienia

wolności), ale też wyroku łącznego z dnia 31.08.2021 r., wydanego w sprawie II K 199/21 Sąd Rejonowy w Opatowie (obejmującego skazania cytowane powyżej). Istotnie też wobec tego, że wyrokiem łącznym w sprawie II K 199/21 Sąd Rejonowy w Opatowie dokonał połączenia jedynie kar pozbawienia wolności, zaś po zapadnięciu tego wyroku nie pojawiły się żadne skazania w stosunku do R. M., w których orzeczona została wobec niego również kara pozbawienia wolności stąd też to rozstrzygnięcie jako trafne należało uwzględnić w postępowaniu odwoławczym w niniejszej sprawie poprzez uchylenie rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w Radomsku dotyczących orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności (zawartych w punktach 1, 2). Sąd Rejonowy w Radomsku wszak połączył węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności orzeczone w tych samych sprawach, które w

swych rozważaniach
- na co wskazuje
komparycja
orzeczenia - brał
pod uwagę Sąd
Rejonowy w
Opatowie,
jednakowoż Sąd
Rejonowy w
Radomsku pominął
orzeczoną karę
pozbawienia
wolności ze sprawy
II K 128/21
Sądu Rejonowego
w Opatowie (wyrok
w tej sprawie
zapadł po wydaniu
wyroku łącznego
przez Sąd Rejonowy
w Radomsku
dopiero w dniu
31.05.2021 r.). W
tym miejscu,
wskazać należy,
iż Sąd Rejonowy
popadł w
wewnętrzną
sprzeczność, gdyż z
jednej strony dał
wyraz stosowania
reguł dotyczących
orzekania kary
łącznej
obowiązujących do
dnia 23 czerwca
2020 roku, a więc
zgodnie z art. 85
§ 2 k.k. podstawą
orzeczenia kary
łącznej były wówczas
wymierzone i
podlegające
wykonaniu, w
całości lub w części
kary lub kary łączne
za przestępstwa, za
które wymierzono
kary tego samego
rodzaju albo inne

podlegające
łączeniu.
Tymczasem tenże
sąd w sentencji
wyroku wskazał
na łączenie kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności (objętych
następczo wyrokiem
łącznym w sprawie
II K 89/17, które
przecież wobec tego
faktu nie podlegały
już wykonaniu co
zresztą pośrednio
sąd zaakceptował
wskazując na
stosowanie
przepisów
obowiązujących do
dnia 23 czerwca
2020 roku).
Podobnie rzecz
miała się w
odniesieniu do kar
grzywnien. Powyższe
zostało skorygowane
w trakcie kontroli
przez sąd
odwoławczy.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy
rozstrzygnięć
zawartych wyroku

<p>łącznym Sądu Rejonowego w Radomsku w zakresie nie podlegającym modyfikacjom opisanym w punkcie 5.2.1., a mianowicie rozstrzygnięć zawartych w punktach 4 i 8.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zważywszy na okoliczność, iż rozstrzygnięcia zawarte w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2021 roku, dotyczące zaliczenia na poczet łącznej kary grzywny (obniżonej przez sąd odwoławczy do liczby 350 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych – motywy zawarte w punkcie 3.1.), uiszczonej w części kary grzywny orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Częstochowie w ilości 25 stawek dziennych każda stawka po 10 złotych w sprawie XI K 814/12, oraz dotyczące zwolnienia</p>	

<p>skazanego od kosztów sądowych, są słuszne i odpowiadają prawu, utrzymano je w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p><u>Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</u></p> <p>1. uzupełniono jego komparycję poprzez dodanie punktu „XIX” o treści: łącznym Sądu Rejonowego w Opatowie z dnia 31 sierpnia 2021 roku w sprawie II K 199/21, prawomocnym z dniem 08 września 2021 roku, obejmującym wyroki:</p> <ul style="list-style-type: none"> - łączny Sąd Rejonowego w Myszkowie z dnia 04 sierpnia 2017 roku w sprawie II K 89/17, prawomocnym z dniem 12 sierpnia 2017 roku, - Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 21 czerwca 2018 roku w sprawie II K 266/18, prawomocnym z 		

dniem 30 stycznia
2019 roku,

- Sądu Rejonowego
dla Krakowa – Nowa
Huta w Krakowie
z dnia 21 listopada
2018 roku w sprawie
II K 1110/18,
prawomocnym z
dniem 06 lutego
2020 roku,

- Sądu Rejonowego
w Opatowie z dnia
31 maja 2021 roku w
sprawie II K 128/21,
prawomocnym z
dniem 08 czerwca
2021 roku

na karę łączną 5
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, na poczet
której zaliczono
okresy
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w
sprawach II K
266/18, II K 89/17 i
II K 1110/18;

2. uchylono
rozstrzygnięcia
zawarte w punktach
1, 2, 5, 6 i 7;

3. w miejsce
rozstrzygnięcia
zawartego w punkcie
3, na podstawie
art. 85 § 1 i
2 k.k., art. 86
§ 1, 2 i 4
k.k. w zw. z art.
4 § 1 k.k. w
brzmieniu Kodeksu
Karnego z dnia
23 czerwca 2020

roku w miejsce kar grzywien orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach XV i XVII części wstępnej wymierzono skazanemu karę łączną grzywny w rozmiarze 350 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych i ustalono, że wyroki te w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu Kodeksu Karnego z dnia 23 czerwca 2020 roku umarżono postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego wobec skazanego obejmującego prawomocne skazania na kary pozbawienia wolności wyrokami opisanymi w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVIII oraz dodatkowo prawomocny wyrok łączny Sądu Rejonowego w

<p>Opatowie z dnia 31 sierpnia 2021 roku w sprawie II K 199/21.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Niewątpliwie na gruncie analizowanej sprawy - przedmiotem analizy Sądu Rejonowego w Radomsku przy wydawaniu wyroku łącznego z dnia 12.04.2021 r. w sprawie II K 725/20 były skazania wyrokami: Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23.01.2002 r. w sprawie IV K 1567/01, Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 16.09.2009 r. w sprawie IV K 18/09, Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26.09.2011 r. w sprawie VII K 50/11, zaocznym Sądu Rejonowego w Oleśnie z dnia 23.02.2012 r. w sprawie II K 402/11, zaocznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 07.02.2013 r. w sprawie XI K 814/12, Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 06.02.2013 r. w sprawie XI K 162/12, Sądu Rejonowego</p>	

w Częstochowie
z dnia 17.01.2014
r. w sprawie
XI K 1007/13,
Sądu Rejonowego w
Myszkowie z dnia
16.07.2014 r. w
sprawie II K 306/14,
Sądu Rejonowego
w Częstochowie z
dnia 26.06.2014
r. w sprawie
XI K 1101/13,
Sądu Rejonowego w
Częstochowie z dnia
31.07.2014 r. w
sprawie XI K 761/12,
Sądu Rejonowego
w Częstochowie z
dnia 20.01.2015
r. w sprawie
XI K 584/14,
Sądu Rejonowego
w Tarnowie z
dnia 01.07.2015
r. w sprawie
II K 1976/14,
Sądu Rejonowego w
Myszkowie z dnia
24.11.2015 r. w
sprawie II K 61/15,
Sądu Rejonowego
w Busku - Zdroju
z dnia 23.10.2015
r. w sprawie VI
K 139/15, łącznym
Sądu Rejonowego w
Myszkowie z dnia
04.08.2017 r. w
sprawie II K 89/17,
Sądu Rejonowego
w Brzesku z dnia
21.06.2018 r. w
sprawie II K 266/18,
Sądu Rejonowego w
Radomsku z dnia
08.05.2019 r. w
sprawie II K 46/19,
Sądu Rejonowego
dla Krakowa –

Nowej Huty w
Krakowie z dnia
21.11.2018 r. w
sprawie II K 1110/18.

Jednocześnie w
trakcie
postępowania
odwoławczego
ustalono,

z **prawomocnym**
(z **dniem**
****08.09.2021 r.****)
wyrokiem
łącznym z dnia
****31.08.2021 r.,****
wydanym w
sprawie II K
****199/21 Sąd****
Rejonowy w
Opatowie -

rozstrzygając
kwestię wydania
wyroku łącznego
wobec skazanego –
analizował jedynie
cztery skazania
dotyczące R. M.. A
mianowicie
rozpatrywał: wyrok
Sądu Rejonowego
w Brzesku z dnia
21.06.2018 r. w
sprawie II K 266/18,
wyrok łączny Sądu
Rejonowego w
Myszkowie z dnia
04.08.2017 r. w
sprawie II K
89/17, wyrok Sądu
Rejonowego w
Opatowie z dnia
31.05.2021 r. w
sprawie II K
128/21, wyrok Sądu
Rejonowego dla
Krakowa – Nowej
Huty w Krakowie z

dnia 21.11.2018 r. w sprawie II K 1110/18.

Przede wszystkim, z powyższego zatem wynika, że nie została złamana reguła ne bis in idem. Bowiem oba Sądy wydały wyroki łączne, ale nie obejmujące dokładnie tych samych orzeczeń, a tym samym, nie doszło do obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., gdyż po wydaniu wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Radomsku, a przed jego uprawomocnieniem się w sprawie wydano kolejny wyrok łączny – uczynił to Sąd Rejonowy w Opatowie – jednakowoż postępowanie nie toczyło się w tym samym przedmiocie i co do tych samych czynów tej samej osoby oraz wymierzonych jej kar. Reasumując na kanwie przedmiotowej sprawy nie doszło do wygenerowania bezwzględnej przesłanki odwoławczej res iudicata z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.12.2019

r., II KK 138/19, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2018 r., III KK 126/18, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.06.2020 r., IV KK 742/19, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.02.2022 r., V KK 24/21, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.02.2021 r., V KK 1/21, Legalis).

W aspekcie powyższego, przypomnieć należy, iż zgodnie z ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) z dniem 1 lipca 2015 roku doszło do nowelizacji przepisów dotyczących wydawania wyroku łącznego (rozdział 60) uregulowanych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Postępowania Karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) oraz przepisów rozdziału IX (art. 85 – 92a) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz.

553 z późn. zm.).
Natomiast zgodnie z
treścią art. 19 ust.
1 ustawy z dnia 20
lutego 2015 r. o
zmianie ustawy –
Kodeks karny oraz
niektórych innych
ustaw (Dz. U. z
2015 r. poz. 396)
przepisów rozdziału
IX ustawy Kodeks
karny, tj. rozdziału
zatytułowanego
„Zbieg przestępstw
oraz łączenie kar i
środków karnych”, w
brzmieniu nadanym
niniejszą ustawą,
nie stosuje się do
kar prawomocnie
orzeczonych przed
dniem wejścia w
życie niniejszej
ustawy, chyba że
zachodzi potrzeba
orzeczenia kary
łącznej w związku
z prawomocnym
skazaniem po dniu
wejścia w życie
niniejszej ustawy.

Dodatkowo, na
kanwie tej sprawy
istotnie należało
zwrócić szczególną
uwagę na
okoliczność, że
ponownie doszło do
nowelizacji
przepisów
dotyczących
wydawania wyroku
łącznego (rozdział
60) uregulowanych
w ustawie z
dnia 6 czerwca
1997 roku Kodeks
Postępowania

Karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) oraz przepisów rozdziału IX (poprzez zmianę art. 85, art. 86, art. 89a § 1, art. 91 § 2 oraz dodanie art. 91a) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) z dniem 24 czerwca 2020 roku. Jednocześnie w myśl art. 81 ust. 1 Ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem (...)19 przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zestawienie
cytowanych powyżej
norm prawnych i ich
implementacja na
grunt analizowanej

sprawy - **w której w dniu orzekania w sprawie II K 725/20 (tj. w dniu 12 kwietnia 2021 roku)** wobec skazanego R. M. istniały prawomocne skazania opisane powyżej uwzględnione przez Sąd Rejonowy w Radomsku, ale też zapadłe po wydaniu nieprawomocnego wyroku w sprawie II K 725/20 - dowodzi, że w swoich rozważaniach za podstawę prawną przyjąć należało przepisy ustawy Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku. Bowiem nie ulega wątpliwości co do tego, iż w niniejszej sprawie należało stosować przepisy ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku jako w przypadku skazanego będących względniejszymi. W takim układzie faktów, zaktualizowała się zaś potrzeba dokonania rozważań uwzględniających przepis art. 4 § 1 k.k. Tym samym postąpienie sądu odwoławczego

<p>w tym względzie, jest więc zgodne z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) oraz w myśl art. 81 ust. 1 Ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem (...)19.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu R. M. w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu na podstawie § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
IV.	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji</p>	

	penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego R. M. (aktualnie brak dochodów), Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku wnoszenia opłaty za drugą instancję oraz od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego R. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 725/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Skazany R. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 725/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana